

Apropå stekta sparver

Varför är det alltid någon annan som vinner 25000 kronor i månaden i 25 år? Har du tänkt på det? Alltid någon Alexander Lukas som norpar åt sig utmärkelsen och stipendierna, som får jobbet du så hett sökte och lägenheten som var nästan din.

Ja, till och med den där hundringen som låg och skröpade framför dina fötter. Till och med den hittar någon annan. Aldrig du, det är en sak som är säker. Med dig är det så att du aldrig får något gratis, fastän du emellanåt är den som mest förtjänar det. Du har aldrig några pengar. Du blir aldrig befördrad (om du nu mot förmodan har något jobb).

Din nya partner går alltid ifrån dig och när du någon enstaka gång vill pigga upp dig i goda vänners lag, slutar det antingen i handgripligheter, en borttappad plånbok eller uppkastningar på en gudsförgäten tunnelbaneperrong. Och vad du än betalar blir du skinnad. Det är som om detaljhandeln, ja hela världsmarknaden, väntar på att du ska handla något, så att de dagen därpå kan få rea ut det till vrakpris. Det spelar ingen roll hur smart du är, du blir ändå förbisprungen. Hur mycket du än fäktar med armarna flyger de stekta sparvarna långt ovanför ditt huvud.

Det finns ingen rättvisa kan man tycka. De som redan har, de får ännu mer, och det i överflöd. Och de som inget har, från dem tas också det de tror att de har. En ärlig chans, till exempel.

Man kan leva rätt länge med villfarelsen att det finns en gudomlig rättvisa, att om man bara gör rätt för sig blir man belönad, såväl ekonomiskt som känslomässigt.

Men livet är inte så enkelt. Inte i det här samhället i alla fall. Kanske inte i den bästa av världar. Man får slita sitt hår och sälja sitt smör och gräva sig en grop och falla däri och svära sig fri och hoppas ändå, så länge och så många gånger att sanningen till slut inte längre går att förneka.

Det finns ingen rättvisa. Upprättelse finns inte att hämta. Möda har inte med automatik något med framgång att göra. Av denne visshet kan man bli svart av hat. Att aldrig jag. Fast jag försöker.

Livet är som tur fullt av filosofer. En av de främsta sa häromdan till mig att hon numera förlikat sig med samhällsordningen. "Du vet, jag tror ju inte på rättvisan", sa hon. "Och då slog det mig att om jag inte tror på rättvisan, då finns ju inte orättvisan heller." Det var som en sten föll från mitt bröst. Ingen avundsjuka, inget svart hat behövde längre upprätthållas.

Motgång är inte nödvändigtvis motsatsen till medgång. Är inte det en tröst om något. Åtminstone fram till nästa Trisslott.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 10 januari 2003